

РЕШЕНИЕ

№ 6612

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7186** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. С. С. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Решение № РО-478/05.07.2012 г. на Директора на Столично управление „Социално осигуряване“ /СУ „СО“/, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. на ръководителя на контрола по разходите при СУ „СО“ и разпореждане № РП-ПОВН-519/22.05.2012 г. на ръководителя на контрола по разходите при СУ „СО“.

В жалбата се твърди, че посочените административни актове са незаконосъобразни. Посочено е, че разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. не е връчвано на жалбоподателката по предвидения от закона ред, поради което върху установените задължения не следва да бъдат начислявани лихви. Инвокирани са доводи, че актовете са издадени при съществени нарушения на административно-производствените правила, поради което не могат да породят правни последици.

В проведеното по делото открито заседание оспорващата не се явява. Упълномощената от нея адвокат Г. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Директорът на Столично управление „Социално осигуряване“ не се явява и не изпраща представител.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените в жалбата доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че А. С. С. е работила по трудово правоотношение в [фирма], считано от 06.12.2006 г. Договорът ѝ е бил прекратен на 29.03.2011 г.

На 27.06.2008 г. оспорващата е родила детето си М. Я. И. ЕГН [ЕГН].

За времето от 27.05.2008 г. до 10.07.2009 г. тя е ползвала отпуск, поради бременност и раждане, а от 11.07.2009 г. до 27.06.2010 г., поради отглеждане на дете до две години.

Чрез работодателя жалбоподателката е представила болнични листове и Заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение, на основание чл. 50 и чл. 51 от КСО. На същата са изплатени парични обезщетения за периода от 27.05.2008 г. до 10.07.2009 г.

На основание чл. 53 от КСО, С. е подала заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на малко дете, ведно с Приложение № 3 към чл. 5 на Наредба за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НИИПОПДОО/, декларирайки, че детето не е настанено в детско заведение /т. 5/ и че в срок от 3 работни дни от промяна в декларираните обстоятелства се задължава да подаде декларация за промяната. Тя е била уведомена, че ако не изпълни това задължение носи административно-наказателна отговорност по реда на чл. 349 от КСО и следва да възстанови неправомерно полученото обезщетение по нейна вина заедно с дължимата лихва съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО.

На основание чл. 108, ал. 1 от КСО длъжностни лица при СУ „СО” извършили проверка по разходите на ДОО в ОДЗ № 40 „Жар Птица” в [населено място]. Прегледани са били документи-ведомости за пребиваване на децата в заведението. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол вх. № 08-10-5-239/21.01.2012 г. Установено е, че детето М. Я. И. ЕГН [ЕГН] е било записано в заведението за периода от 04.01.2010 г. до 27.06.2010 г. Същото е фигурирало за посочения период в проверените ведомости. При сравнение с базата-данни, съхранявана в информационната система на НОИ било констатирано, че майката на детето и жалбоподателка в настоящето производство е получила парично обезщетение за сметка на ДОО на основание чл. 53 от КСО през периода, когато детето е посещавало детското заведение.

Събраните доказателства са дали основание на компетентния административен орган да упражни дадените му от закона правомощия. С разпореждане № РВ-ПОВН-121 от 10.02.2012 г. Ръководителят на контрола по разходите на ДОО е постановил А. С. С. да възстанови недобросъвестно полученото от нея парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 04.01.2010 г. до 28.02.2010 г. в размер на 480 лева, ведно със законните лихви в размер на 189,50 лева.

С разпореждане № РВ-ПОВН-519 от 22.05.2012 г. Ръководителят на контрола по разходите на ДОО е постановил недобросъвестно получено от А. С. С. парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 04.01.2010 г. до 28.02.2010 г. в размер на 480 лева, ведно със законните лихви в размер на 217,19 лева да бъде прихванато от нейно вземане от ДОО за обезщетение за временна неработоспособност за месец 04.2012 г. в размер на 164,82 лева.

При оспораването по административен ред, Ръководителят на Столично управление „Социално осигуряване”, не е възприел инвокираните от С. доводи, поради което е потвърдил процесните разпореждания.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна

следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на С. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, същото е получено на 13.07.2012 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 27.07.2012 г. /вх. 18072/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението и срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 53, ал. 4 от КСО /в редакцията към м. 01.2010 г./ паричното обезщетение за отглеждане на малко дете по ал. 1 не се изплаща при настаняване на детето в детско заведение.

От описания по-горе констативен протокол се установява, че малолетното дете на С. е било настанено в ОДЗ № 40, [населено място]. Същият представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и при липсата на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК има обвързваща съда материална доказателствена сила.

Чрез получаване на обезщетение за отглеждане на дете, държавата подпомага съответния родител, да полага самостоятелно грижи за детето си до навършване на определена възраст. При приемане на детето в детско заведение тази възможност се прекратява. За наличието на качеството „настанено в детско заведение” от основно значение е дали детето е било прието през процесния период и не е изписано от съответното детско заведение.

Неоснователни са релевираните в жалбата доводи, че разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. не е било връчено на С. по предвидения в чл. 110, ал. 4 от КСО ред, поради което върху посочената главница не следва да бъдат начислявани лихви.

В Решение № РО-478/05.07.2012 г. Директорът на Столично управление „Социално осигуряване” е посочил, че разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. е било изпращано на адрес, различен от постоянния адрес на адресата му, поради което е приел, че същото не е влязло в сила и е разгледал по същество жалбата срещу него. След потвърждаването му, С. го е оспорила по реда на чл. 118 от КСО пред АССГ, т.е. и към настоящи момент то не влязло в сила.

От друга страна по силата на § 21, ал. 2, т. 2 от ПЗР на КСО лицата, за които разпореждането за установяване на задълженията е влязло в сила след деня на влизането в сила на този закон, погасят задължението си в 6-месечен срок от влизане в сила на разпореждането не дължат лихви върху това задължение. Т.е. за жалбоподателката ще възникне задължение за заплащане на лихви едва след окончателното влизане в сила на разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. и то само, ако главницата в размер на 480 лева не бъде платена в 6-месечен срок.

По отношение на № РП-ПОВН-519/22.05.2012 г. на ръководителя на контрола по разходите при СУ „СО” настоящият съдебен състав намира, че жалбата също е неоснователна. По силата на чл. 114, ал. 1 и ал. 3 от КСО, недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по [чл. 113](#), като за възстановяване на сумите длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на

Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. Според ал. 4 от същата норма, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на ДОПК, освен в случаите, когато могат да бъдат прихванати от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Съгласно чл. 117а, ал. 1 от КСО, обжалването на разпорежданията по [чл. 114](#) и [чл. 117, ал. 1, т. 2](#) не спира изпълнението им, т.е. законът допуска издаване на разпореждане за прихващане преди разпореждането за възстановяване на недобросъвестно получените суми да е влязло в сила.

Компетентният административен орган, съобразявайки визираните норми е издал разпореждане № РП-ПОВН-519/22.05.2012 г. Предпоставка за това е възникналото за С. право на парично обезщетение за общо заболяване /придружаване и гледане на дете до 18 годишна възраст/ за месец 04.2012 г. в общ размер на 164,82 лева, удостоверено чрез издаването на съответните болнични листове, приети в СУ „СО” през месец май 2012 г.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение на Директора на СУ „СО” следва да бъде оставено в сила, като издадено от компетентен орган, без наличието на съществени нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с целта на закона и материално-правните разпоредби.

По отношение на направените разноски и с оглед на изхода на спора, съдът намира, че ответникът има право на такива, но поради факта, че не е направил искане в тази връзка, съдът не може да ги присъди.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. С. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Решение № РО-478/05.07.2012 г. на Директор на Столично управление „Социално осигуряване” /СУ „СО”/, с което е отхвърлена жалбата ѝ срещу разпореждане № РП-ПОВН-121/10.02.2012 г. на ръководителя на контрола по разходите при СУ „СО” и срещу разпореждане № РП-ПОВН-519/22.05.2012 г. на ръководителя на контрола по разходите при СУ „СО”.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..